

Ljuljeta Lešanaku

**DJECA
PRIRODE**

U ovoj knjižici nalaze se pesme savremene albanske pesnikinje Ljuljete Lešanaku, čija je poezija iskorak ka novom i drugačijem izrazu.

U ediciji **Mala kutija** objavljujemo knjige do kojih se teško dolazi, kojih nema u školskoj lektiri, a trebalo bi da budu dostupne srednjoškolcima. Svaki autor u svojoj knjizi ugosti nekog drugog pisca, tako da ćete umesto pet dobiti deset preporuka za čitanje.

Edicija **Mala kutija** je zamišljena kao mesto susreta, pa se u svakoj knjižici objavljuju i tekstovi autora koji dolazi u goste. Ovoga puta gost je pesnik Argon Tufa.

➡ Ako želite da svoje utiske o pročitanim knjigama podelite sa drugima, javite se na **mala.kutija@hotmail.com**

➡ Verujemo da će vaši stavovi i preporuke ovakve knjige dovesti u knjižare.

Ljuljeta Lešanaku

DJECA PRIRODE

Posvećujem svojoj majci Kumrije Kupi

Čak i jedna vlat trave ima svoju sjenku...
(Publilius Syrus)

Misterija molitava

U mojoj porodici
molitve se čitahu krišom,
šapćući, s nosom ugrijanim pod jorganom,
kroz mrmor,
s uzdahom na početku i kraju,
slabim i čistim kao gaza.

U kući,
bješe tek jedan par basamaka,
drvenih, prislonjenih čitavu godinu uza zid,
radi popravke tapeta u avgustu, pred kiše.
Umjesto anđela,
peli su se i silazili muškarci
što bjehu patili od išijasa.

Moljahu se gledajuć Ga oči u oči,
poput sporazuma vlastelina,
tražeći odgodu.

„Bože, daj mi snage!“ i ništa više,
jer oni bijahu potomci Ezavovi,

plemeniti, s jedinom stvari ostalom od Jakova,
— mačem.

U mojoj kući,
molitva bijaše slabost
koja se nikad nije ogovarala,
kao što se čini s ljubavlju.

I isto
kao što se čini s ljubavlju,
pratila ju je vazda stravična noć u tijelu.

Ponedjeljak u sedam dana

I.

Ponedjeljak je jedna rasparena cipela;
s drugom možda se zabavlja pas vezan uz kapiju.
Sunce izlazi uvijek na mala vrata
i kotrlja se poput zrnevlja niz ulicu — kako bilo,
bespotrebno.

Muškarci što silaze niz nasip
pravih leđa, s rukama skrštenim pozadi,
ne idu nikamo.

Naliče na zupce pušaka u vrsti ka meti;
treba održati duh zarad takvoga stava.
Pljuvačka im još gorka od kafe,
i pod kragnama žaketa — barijera peruti,
ili bijele zastave predaje.

Cijele godine ni kapi kiše. Jedini potočić gori od
sifilisa.

Jedno dijete se šunja oko majke; neće da ide u
školu.

Devet mu je godina, i tamnim prstima sabira i
oduzima svježim lješnicima

godine koje su mu ostale do regrutacije.
Poslije deset je zbunjen.
Crta oko sebe veliki krug u prašini,
nalik na komad kože, označene
tamo gdje će se provesti vađenje tumora.

II.

Poput lososa, napuštaju more i penju se rukavcem
rijeke

kad dođe vrijeme dvojbe,

— svatovi, čine korak naprijed u historiju,

dok se vraćaju sutrašnjici, oborena pogleda,

tražeći jakne

kod domačice kuće:

„Moja je skroz bijela, s manikiranim noktima!“

„Moja je nježna, i ima trag od pegle na podlaktici!“

„Moja miriše na žalfiju; bez platna i bez postave!“

„Moja je čarobna; može da se nosi s oba lica!“

„Meni daj koju dohvatiš, nije važno!“

A evo i Mustafe, pijanca...,

s glavom nagnutom udesno tijela.

On je svetac ponedjeljka — krivac za sve,

dok usisava kletve ostalih

nalik parčetu pamuka natopljenom alkoholom
preko rane.

III.

Pred san, svijet se vraća pod trepavicu
kao vojska pod trijumfalni luk, ispunjena svo-
jom jalovošću.

Na kraju kolone — ratni plijen,
— svakonoćni ritual zajedništva tijelo uz tijelo,
ta iscjepkana, istrzana muzika
dovoljna je da sakrije
motiv zbog koga smo se probudili jutros,
i onaj, štaviše, zbog koga treba da se probudimo
sutra.

Lampa se gasi posljednji put,
i krv joj se vratila u malu cirkulaciju.

IV.

Kad je mojoj baki bila došla snaha,
kuća bješe prazna: samo obješeno oružje i dobro
ime.

S tako malo stvari, morala je izgraditi čitavi grad
kako bi pronašla par ramena za jednu glavu.

Počela je zasadivši kajsiju ispred kuće.

I zatim još jednu. Kao *deadline*,

ili kao šaka ispred lica

da vrati dah i ugrije nazad.

Zatim su s njenog tijela zakapala djeca,

kapi kiše s limene tende.

One koje su pale na mehkanu zemlju su zabo-
ravljene; druge na asfaltu

su se održale.

I one koje su preživjele,

do današnjeg dana su okamenjene na crno-bije-
loj fotografiji

s odijelima od štofa i jasnim tragom brilijantina
u kosi,

nespokojni,

kao u nečijem tuđem životu.

V.

Slomljene igračke su mi bile zabava.
Zebre, kineske kartice sa sladoledima što se okreću,
koje mi je otac donio na poklon za Novu godinu,
nijedna nije ispravna,
bile su kao torta sa šlagom krišom liznutim u kuhinji,
nešto je metalno bilo slomljeno iznutra
i odbačeno kao bespotrebno...
Onda sam im otvarala stomake, mikroskopske zupce, baterije,
ne znajući da sam pravila svoj prvi korak ka razumijevanju,
kao slobodu od dužnosti.

Kada sam prvi puta vidjela pravu sliku,
napravila sam par koraka unazad, instinktivno,
na petama,
i izabrala smrtnu tačku
s koje sam mogla ulaziti u unutrašnjost stvari.

Dok je s ljudima bilo drugačije,
njih sam izgradila sama. Ljude sam željela
namjerno nedovršene. Nijedan od njih
nije dodirnuo plavu tavanicu glavom,
kao kuće dopola sazidane, s najlonom umjesto
krova,
kada je upravo počinjala vlažna jesen
razumijevanja.

VI.

Evo, tu je taj poštenu čovjek, pravedan čovjek,
s licem udrobljenim dobro od mrva
kao čaršav na pikniku.

Njegov soj nikada nije besposlen:
„Imam spremnu rupu u grudima,
ima li tko kakvu čiodu da zabode?“

Istu stvar mu je radio i pradjed,
i djed, i otac...

Možda će mu isti zanat preuzeti i sin, po analogiji.

On koji je upravo sada upro pogled kao nešto
bezvredno
(otvori i upri!)
ranije ili kasnije.

„Koliko daleko ću ići?“ — pitao je jedanput sin.
„Toliko da ne izgubiš sebe od pogleda!“
Mogao je da ima svoj san, jer njegovo je genealoško stablo
izgorjelo od groma,
i fini se miris od *uluweah* raširio selom.

VII.

Smrad korenja. Kiše se vraćaju u svoju košnicu kao pčele, sve odjednom, bez hijerarhije. Takva je tradicija.

I da razlikujem svježije kiše od ovih melanholika razmnoženih po brdašcima tokom ljeta, zatvaram jedno uho, isto kao što se percipira identitet.

Moj stric mi traži *fazzoletto* da obriše naočari, tako ga zove, još od vremena kad je bio na liječenju od bronhopneumonije u Firenci, vremena o kojem on govori kao o medenom mjesecu.

On već ima svjedočanstvo s mojim ocjenama s polugođa u ruci, krv mu pulsira u žuči; pitanje je života i smrti. Od njega zavisi da odredi jesam li cigla za kuću

ili sam kamen za kulu od trave.
I ta ruka što čeka da me pogodi,
kao uputstvo za upotrebu koje se čita samo
jednom,
premda oluci u šamaru, njegovi putevi sudbine,
jesu jedini koji mi neće ostaviti traga.

Đavole mali! Dodaj mi *fazzoletto*!

VIII.

Ako si tamne kože,
tvoj osmijeh treba da bude besprijekoran.
On ne može biti polovičan, niti sa zubima tu i
tamo.

E. to zna. Ona žali za sinom,
otvara prozor rano, pali peć s plinom i jednim
ispresavijanim komadom telegrama,
čisti dvorište, hrani pilad, sprema za deset oso-
ba,
fiksira svoju stolicu s naslonima sfinge ispred
vrata,
i kao svaki dan hvata se kao soko, snažno kan-
džama
po pravilu
forme,
privlačeci poput kvadrata na poljima pšenice
onaj dio sebe što nemilosrdno leti pravo
i što ne dodiruje zemlju.

Dobija pozdrave očima.
Ulica se otvara s obje strane

kao nedjelja sred dana u sedmici, određena za
zahvalnost
i meditaciju.

IX.

U sredini si bezbjedan — govorahu Latini.

Prekrivač prostrt na sredinu stola.

Stol na sredini tepiha.

Tepih na sredini sobe.

Soba na sredini kuće.

Kuća nasred bloka.

Blok usred grada.

Grad usred karte.

Karta nasred table.

A tabla

nasred ničega.

Lola je anđeo. Njeno čelo nije raslo otkad je imala osam godina, kako bi sačuvalo isti centar gravitacije. I ona voli ivice, čoškove, mada se uvijek nađe u sredini autobusa kada ljudi potrče prema ulazu i izlazu.

Moji susjedi su ljudi bez škole, nisu čuli ništa o estetici,

i teško da su čitali išta o osi, simetriji i apsolutnoj istini.

Ali, puštaju se instinktivno put sredine, tako da glava muža pada potpuno na ženino krilo,

da će s parom makaza, nevjerno, do sutra činiti to osjetljivije nego ikad.

X.

Pripreme za zimu nisu običaj,
nego razumska stvar. Odbačeni od sebe, naši
najjači košmari,
kao predmeti s broda navučenog na sprud.

*Taedium vitae** je lokalno vrijeme koje više ne
teče,
dok nas jedino miris kuhana pasulja dijeli od
susjeda,
i od predaka, san iznad pećnice.

Između mene i mojih snaga nema nikakvog
posrednika,
miris propovijeda naokolo nazalnim glasom
lažnog proroka.

Godine unutra okreću se u pirueti, zaleđene
uspravno,
krijući instinktivno glavu među koljenima.

Granice se boraju. Iako apstraktnije nego ikad,

tijelo je moja domovina bez himne,
s kojom se dodirujem u groznici, na granicama
postojanja
kao usne majke nad čelom djeteta s temperatu-
rom...

kada je riječ
o preživljavanju.

**taedium vitae* — lat. prezasićenost od života

Žute knjige

Vrijeme koje nema mnogo istina,
nema niti tabue. Možda je ova žuta knjiga jedna
od malobrojnih,
premda sve što ostaje od nje u pameti
jeste čin skrivanja.

Sparno je. Večera se servira hladno i, kao svake
noći,
u naznačeno vrijeme. Vrijeme kada pokrivamo
jedno drugo u ravnodnevnici.
Nešto brzo spremljeno, goveđa glava. Moj dio je
jezik.
Kažu da ako jedeš jezik, jezik ti raste,
i ako jedeš oči, imaćeš dobra znamenja.
I ako jedeš knjige, poješćeš sebe, malo pomalo,
od uglova ka centru,
kao kombajn, na kolektivnim farmama.

Sa čela stola dolaze lekcije o evoluciji,
„Snažni umiru; najslabiji opstaju!“
na jedan sasvim originalan način,

iscjeđujući na slobodu bradavice rukom.

I ništa se ne razlikuje od jedne svete večere
gdje se u jednakim porcijama dijele hljeb i duša,
jedine istine — čitane tajno
i mistificirane u toku razmjene,
kao žute knjige.

Šah

Jesen je. Vene u mermeru
bujaju od kiša.

Grobovi mojih bližnjih,
sa tek četiri prsta vremena između,
stoje u redu,
kao blokirana kolona automobila
na raskrižju s prugom.

Bitke su završile. I onaj crnoruki kovač
što ih je držao nekad, kao prste, sve na okupu,
legao je, bespotrebno, pored.

Izvan njih, oni su prosto nekolicina neznanih
koji čekaju samo voz da prođe,
na drugome kraju ulice...

Miris zemlje
podsjeća na kuću
gdje nedostaje sat obješen na zidu.

Čistim im imena pažljivo na pločama,
godine..., kao male ranice na koljenu,
ljubav..., koja već manje gori
nego jedan trn ruže.

Na ulazu u groblje
Čuvar koji igra šah sa sobom u kabini.

Zaborav

Govor je naše historijsko datiranje ugljenikom,
a ne linearna stvarnost. Ljudi govore, dok mačke
samo prosto percipiraju,
bijele i crne kao planovi za bjekstvo,
sa strelicama, križevima i prelomljenim linija-
ma.

Jutarnji drozd je, kažu, taj što uzima svu toplinu
dana,
a ne domaće životinje; ja sam sisala energiju
ljudi koji su mi stajali pored,
kao mačke,
jedina čista energija, jednostrana, bez ičega
zauzvrat,
energija s kojom komad leda zasjenjuje čašu
vode,
i koja civilizacije ređa jednu za drugom:
mišljenje naglas.

Moji ljudi divili su se naglas, iščuđavahu se
naglas,

patili su naglas i ćutahu naglas.
Njihov plod pekao se prije vremena u stakleniku.

Ništa herojsko. Ali, gdje jedne noći, u tajnosti
hodža za nas pjevaše poslije večeri stihove
Kurana,
ja izgubih vezu s njima. Oni i dalje mišljahu,
dok drijemahu poduprti laktovima
jedni o druge, kao zrna poslije žetve
koja nema potrebe čuvati.

Flashback 1

Niko na mene nije obratio pažnju,
ali ja sam bila na svadbi svojih roditelja,
sasušena lica,
kao poslije jedenja divljih plodova,
kao pozivnica svlažena u džepu.

Nije trebalo mnogo vremena
dok moja majka nije zatvorila jedan prozor u
grudima,
i otvorila jedan drugi, veliki, u stomaku,
s panoramom preko ulice,
odakle je mogla slobodno ulaziti
aroma kafe
i pečenog hljeba ujutro.

Ona je znala da nije željela.
Ja sam bila čisti, savršeni cilj,
što je bolno uzletio sa njenog tijela u drugo,
kao svraka s dijamantom zaglavljanim u grlu,
kao roman pročitan od posljednje stranice.

Zabranjeno mi je bilo da diram tek otvorene
kreme na komodi,
parfeme i pudere nikada korišćene,
i jedan karmin nalik kažiprstu,
uperenom s nostalgijom prema nepoznatim
mjestima.

Ja sam bila tamo, kada su oni razmijenili hro-
mozome:
jednu šaku lješnika za šaku đumbira...

...i niti sekundu kasnije!

Flashback 2

Avgust je. 1972. Sparina.

Zelene se samo potiljci nosača
što toware namještaj u kamion.

„Pazite da ne slomite cvijeće!“ — savjetuje moja
majka,

cvijeće koje će uvenuti već nakon tri dana.

Kuća se prazni kao zracima rendgena.

I tuga susjeda

se topi kao ledena obloga

na koji god dio tijela da je staviš.

Preselićemo negdje drugo,

gdje će gostoprimstvo slediti balkon na licu,

s avanturom buđenja okačenom o štap

poput šećerne kokoši.

Tek mi je tri godine. Ne znam šta su obećanja,

i nisu mi još objasnili

da je djetinjstvo bez obećanja kao hljeb bez

kvasca,

otužno sladak, jak i bez rupa.

Dok se moj otac ne pojavljuje niotkud.
Moj otac još nije rođen.
On će se roditi u jednom drugom poglavlju,
mного vremena kasnije,
onda kada osjetim potrebu da budem nečija
zaštitnica,
s teškoćom prikupljajući malo sjene između
nogu,
poput tijela mikrofona.

Flashback 3

Srce studenoga. Vjetar puše kao na razmeđu epoha.

Snijeg i lice moje majke
čekaju u pozadini
da potvrde svoju filozofiju
neminovnosti.

Svjetla, kao kolona mrava što se uzdiže
u trpezariji. Ja sam nevjesta.

Kraj ceremonije. I dok se spremam za san,
dvadeset i jednu toku mi pažljivo uklanjaju s
glave,
koliko mi je godina.

Ne znam skoro ništa o životu.

Znam samo da u snažnim obrtima
iskustvo vrijedi manje nego dva svjetla upaljena
u grudima.

Trudim se da sakrijem svoju sreću pod bijele
dlačice,

kao pažljivo izabrane pomorandže.

Lukavo sam ispala iz svoga genetskog proročan-

stva,
snažno uhvaćena za stomak ovna,
iz Kiklopove pećine.

Da smognem da malo povučem zavjesu
s dva obojena prsta uvis,
vidjeću dvije sjenke što idu u harmoniji po asfal-
tu,
muzičar i violončelo, nakon koncerta,
čovjek i protupredskazanje.

Jedan drugi svjedok

Gluposti! I kako možeš da očekuješ da se stvori nešto ni iz čega, zaplakano dijete autogenezom, iako su posteljine oprane i opeglane, instrumenti destilovani, jod, grlo korpe spremno za moje biološke zvuke, i ljekar u trećoj smjeni koji drijema u fotelji, kao domaćica kada čeka muža da joj se vrati praznih ruku iz lova?!

Moja polovina tijela, usmjerena kao katapult put zida opranog insekticidom, teško prima poticaj spolja, da probudi nezadovoljstvo triju pokoljenja, kao jedini motiv za nastavak, kao kaucija, kapa-ra, jednako teško kao što krik noćne ptice može da probudi odron.

Jedan prozor se ruši, bašte zasađene duhanom svijaju se u luk, previjaju se s ponosom u duši koji je proizveo

tugu. Plač stiže.

Da vidimo koja je od mojih baka ili prabaka
upala u tu zamku,
koja je od njih izabrala tijelo moje kćeri,
kao svjedokinja da pokaže: ono što je vidjela,
ono što je čula, ono što je osjetila,
ali nipošto ono što je mislila — svjedokinji se ne
dozvoljava da misli,
nakon što je položila zakletvu nad klizavim
prekrivačem istine,
svojim šamarom analfabete.

Ljuljeta Lešanaku (*Luljeta Lleshanaku*)
rođena je 1968. u Elbasanu u NR Albaniji, u porodici protivnika diktature Envera Hodže, zbog čega sve do pada režima 1990. nije imala pravo na visoko obrazovanje niti objavljivanje svojih djela. Nakon pada diktature, diplomirala je albanski jezik i književnost na Univerzitetu u Tirani i radila kao glavna urednica nedjeljnog časopisa *Glas mladosti* (*Zëri i rinisë*) i kao novinarka u časopisu *Svjetlost* (*Drita*). Dobitnica je međunarodne književne nagrade *Vilenice Kristal* (2009) i više drugih nagrada. Autorka je nekoliko zbirki poezije, i u više navrata je prevedena na engleski i druge jezike.

Jutro

I

Jutro ulazi na kolicima,
puno perja i poluzatvorenih očiju ptica,
u zaustavljenoj magli sna
iz sobe u hodnik.

Kolica se bliže polahko kroz maglu.
Fantazme se udaljuju s prijateljskim gestovima,
lete u jatima, u obliku ispresavijane
odjeće, nevidljive u magli,
što se šunja ispod vrata, pada po ćoškovima,
gasi se pod pritiskom vode u lavabou.
Gdje tako sve utopi ovaj vašar duhova
mnogostrukih?

II

Buđenje je jedna ručna lampa
s baterijom, skoro istrošenom,
da jedva pušta svjetlo u umrtvljene
mrežnjače očiju među perjem na kolicima.
Zečevi i demoni, ekscentrični oblici,
antropomorfni, nadrealni,
privlače se u pravilnu formaciju
pod zvonom muzike buđenja.
Netko je, nevidljiv, što gura
kolica zaspalim očima međ perjem.
Netko je, što raspršuje perja sanjalice
i gugutave zagrljaje rasnulih gnijezda.
Njegove kovrdže odišu dječjim mirisima.
Dobro jutro! Jutro! Žao mi je
što ti protresoh mrvice krmelja,
tragove poljubaca, dodir toploga
kuka kosova na obrazu.
Žalim što ti uzdrmah ritmičku stazu
pulsiranja krvi u srcu.
Jutro. Kolica sa sanjivim perjem.
Plave oči gugutanja! Dobro jutro —
familijo moja dadaistička!

Orfej

Tvoj život — dobro zarobljen,
čvrsto i neustrašivo omotan
u okrugle listove luka
žrtvovao je, ah, svoje jezgro
sa zadnjim tajnama —
kad je oštrica noža bljesnula
postojano, zasijecajući
tvoje vlažno srce —
začuđujući fiktivne erudicije.

Euridikin plač u kuhinji
nema drugoga uzroka
do činjenice
da si ti jedini sastojak koji tjera na suze
u običnoj porodičnoj salati.

Elegija o svjetlu

Načelo se oslobađat svjetlo: svaka zraka
se s odjekom sijeca i vratolomi k'o kristalna
flauta međ kamom,
đe se neznanka u vlastitoj boji goji.

Poput nadolazeća kruha, umiješana u mračnim
tepsijama —
svjetlo kreće da izbija.

Zemlja je vlažna, nebo — oblačno;
raštrkane počivaju duž rzava nejasne glave
vojaka,
zarasle u korijenje đula.

Klokoće nestrašiva od sumnji
voda odavna presuhla.

Načelo se oslobađat svjetlo,
prodirati van —
zlatna slamnata vreća
iz malijeh kolibinjih ziraka.

U mnijenju juri te je dotiče,
juri te je dotiče,
te ljubi s namazanim usnama
zvono na sabajle.

Plačuć, napola ganut, molim:
„Hvaljen bud', Gospode, za svjetlo
što nam dadeš veće od Svjetitelja!“

I val za valom, val za valom,
ližuć je ka' tjeleso Afrodite,
gura tamu metlom,
sve dok se svjetlo uhvati za vrhe.

Agron Tufa, rođen 1967. u mjestu Suhadol kod Dibre u NR Albaniji, studirao je albanski jezik i književnost na Univerzitetu u Tirani, a zatim tokom devedesetih studije književnosti nastavio u Moskvi, gdje je diplomirao u oblasti teorije prevođenja. Po povratku u Albaniju, angažuje se u književnom časopisu *Prikladno* (*E për-7-shme*) i uređuje časopis *Aleph*. Radi kao urednik u književnom časopisu *Riječ* (*FjalA*) i predaje književnost na Univerzitetu u Tirani. Objavio je nekoliko zbirki poezije, romane *Duel* (2002) i *Fabula rasa* (2004), kao i prevode Brodskog, Ahmatove, Mandeljštama, Pasternaka, Platonova, Bulgakova, Nabokova, Sokorina i drugih. Dobitnik je nekoliko književnih nagrada i u više navrata je prevođen na engleski i druge jezike, uključujući i srpsko-hrvatski.

Edicija **MALA KUTIJA**, četvrto kolo, knjiga 5

Ljuljeta Lešanaku

DJECA PRIRODE

gost u knjizi: Agron Tufa

Izdavač: Grupa 484/www.grupa484.org.rs

Za izdavača: Vladimir Petronijević

Prepev: Đorđe Božović

Izabrala i uredila: Ružica Marjanović

Autorka teksta na poledini: Marija Jeremić

Lektura i korektura: Slavica Miletić

Grafički oblikuje: *u*kart

Štampa: Standard 2

Beograd, 2012.

Ova publikacija je urađena uz pomoć Evropske unije kroz projekat Podrška civilnom društvu koji sprovodi GOPA Consultants. Sadržaj publikacije je isključiva odgovornost autora i ne predstavlja stanovišta Evropske unije.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.18-1

ЛЕШАНАКУ, Љуљета, 1968-

Djeca prirode / Ljuljeta Lešanaku ;
[prepev Đorđe Božović]. - Beograd : Grupa
484, 2012 (Beograd : Standard 2). - 44 str. ;
14 cm. - (Edicija Mala kutija / [Grupa 484]
; kolo 4, knj. 5)

Kor. nasl. - Tiraž 500. - Sadrži i poeziju
Agrona Tufe.

ISBN 978-86-86001-46-7 (broš. u zaštitnoj
kutiji)

ISBN 978-86-86001-56-6 (za izdavačku celinu)

1. Туфа, Агрон [аутор]

COBISS.SR-ID 193455884

Mirjana Stefanović: Škola života

Lamija Begagić: Put u out

Dragana Mladenović: Sabotaža

Rumena Bužarovska: Ne plači, tata

> Ljuljeta Lešanaku: Djeca prirode

Zašto treba čitati ove pesme?

Zato što tamo gde je lako osuditi, ove pesme nude osećanja i introspekciju. Mir s kojim se ispoljava tolerancija kao da leži u balansu vrednosti; molitva spram ljubavi, empatija spram stava, san uprkos žalosti, ogoljenost nasuprot fantazmu i usamljenosti. Ispituju se pristrasnosti i naivna obećanja sredine u kojoj odrasta dete ali se nikako ne gube iz vida svi lični napori ka individuaciji uopšte. Ovakvo polazište je neophodno u varljivom lokalnom vremenu (taedium vitae) pred kojim se i iskustvo ispametilo. Pri tom, ni privlačni privid protoka vremena nije osujetio pesnikin nazor.